

POSTANOWIENIE

dnia (...) roku

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie

w składzie:

Przewodniczący: Radca Prawny Urszula Nieborak

Sędziowie: Radca Prawny Teresa Silmanowicz

Radca Prawny Beata Franus-Wyrwich

po rozpoznaniu na posiedzeniu dnia (...) r.

odwołania Pana (...) z dnia (...) r. doręczonego w dniu (...) r. od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r. sygn.akt RD (...) o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie przeciwko radcy prawnemu (...)

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

Przewodniczący
Urszula Nieborak

Członkowie:
Teresa Silmanowicz

Beata Franus-Wyrwich

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia (...) r. w sprawie Sygn. akt: RD (...) Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie po przeprowadzeniu czynności sprawdzających na skutek skargi Pana (...) w sprawie radcy prawnego (...) odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 233, z późn. zm.) – dalej ustawy o radcach prawnych.

Jak stwierdził Rzecznik Dyscyplinarny w uzasadnieniu postanowienia, Pan (...) w skardze przekazanej według właściwości przez Wiceprezesa Krajowej Rady Radców Prawnych, zarzucił radcy prawnemu (...) zachowanie polegające na zniesławieniu go i wprowadzeniu w błąd Sądu orzekającego w sprawie oskarżonego (...), a także, że radca prawny (...) będąc zatrudniona w (...) w (...) reprezentuje ją w sprawach z udziałem tej (...) i Skarżącego. Końcowo Skarżący (...) domagał się wypłaty odszkodowania i zadośćuczynienia w wysokości 750.000, 00 zł.

Rzecznik Dyscyplinarny w wyniku przeprowadzonych czynności sprawdzających i pisemnych wyjaśnień radcy prawnego (...), stwierdził, że zarzuty skargi nie dają podstaw do wszczęcia dochodzenia w sprawie, gdyż zarówno z faktu reprezentacji (...) w (...) przed

sądem- w tym także w sprawach z udziałem Skarżącego (...) – jak i z faktu powoływania się przez pełnomocnika w toku postępowania na okoliczności faktyczne i prawne niezgodne ze stanowiskiem Skarżącego nie można zarzucać wskazywanego przez Skarżącego „oszukiwania Sądu” i nie może to być uznane jako zachowanie naruszające zasady wykonywania zawodu radcy prawnego stanowiące podstawę odpowiedzialności dyscyplinarnej. Zdaniem Rzecznika Dyscyplinarnego „[...] Istota sporu sądowego z reguły osadza się na przeciwstawnych interesach stron, które mają prawo podejmować czynności procesowe i prezentować często odmienne stanowiska w obronie reprezentowanego podmiotu „[...]”

Rzecznik Dyscyplinarny wskazał przy tym, że treść skargi jest na tyle niezrozumiała, że nie pozwala także na przyjęcie, że w jakikolwiek sposób radca prawny (...) „zniesławiła” Skarżącego, a przede wszystkim na czym owo „zniesławienie” miałoby polegać.

Odnosząc się do żądania skargi wypłaty odszkodowania i zadośćuczynienia w kwocie 750.00,00 zł Rzecznik Dyscyplinarny stwierdził, że postępowanie dyscyplinarne nie jest drogą dochodzenia roszczeń odszkodowawczych, z którymi Skarżący powinien się zwrócić do właściwych sądów powszechnych, gdyż rozpoznawanie tego rodzaju żądań nie należy do kognicji organów dyscyplinarnych

Powyższe postanowienie w terminie zaskarżył Pan (...), wskazując jako adresata zarówno Prokuratora Generalnego RP za pośrednictwem Wiceprezesa Krajowej Rady Radców Prawnych jak i Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w Lublinie za pośrednictwem Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie.

Z treści odwołania można wywnioskować, że skarżący stawia zarzut przewlekłości, a nadto, że jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego postanowienia w sprawie RD (...) ktoś dopuścił się zniszczenia dowodów przedstawionych pisemnie do sprawy L.dz. (...) z dnia (...) r. oraz mimo stawiennictwa w siedzibie OIRP w Lublinie odmówiono mu zgody na zapoznanie się z lekturą akt zarówno tej sprawy jak i innej sprawy wniesionej do OIRP w Lublinie przez WSA w Lublinie, w której ciągle brak jest odpowiedzi.

Jak się wydaje Skarżący dopiero z treści uzasadnienia Rzecznika Dyscyplinarnego dowiedział się, że treść skargi była niezrozumiała i nieczytelna, a pomimo to nie został wezwany lub zaproszony do OIRP celem dołączenia dowodów wskazujących na czyn niedozwolony jak i możliwe dokonanie czynu karalnego.

Skarżący zarzucił ponadto, że uzasadnienie postanowienia pomija najistotniejsze zarzuty skargi.

W dniu (...) r. podczas posiedzenia odwoławczego przed Sądem Dyscyplinarnym Pan (...) oświadczył, że złożone odwołanie popiera w całości, choć - jak oświadczył - nie był przygotowany na to, że przedmiotem tego posiedzenia będzie rozpatrzenie odwołania od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego, gdyż nie został o tym – pomimo skutecznego doręczenia zawiadomienia o terminie i przedmiocie posiedzenia – zawiadomiony.

Wobec zarzutu zawartego w treści odwołania, że Skarżący nie został przez Rzecznika Dyscyplinarnego wezwany do sprecyzowania i wyjaśnienia zarzutów lub przedstawienia dowodów na ich poparcie, w tym zwłaszcza zniszczenia dowodów w sprawie oraz na czym polegało zniesławienie Skarżącego przez radcę prawnego (...), Skład Orzekający w sprawie podjął w trakcie posiedzenia w dniu (...) r. kilkakrotne próby zmierzające do wyjaśnienia przez Skarżącego istoty i treści zarzutów stawianych postanowieniu wydanemu przez Rzecznika Dyscyplinarnego oraz przedstawienia dowodów potwierdzających ich zasadność. Pan (...) jednakże nie dokonał ich sprecyzowania i nie zajął żadnego merytorycznego stanowiska w przedmiocie podniesionych w odwołaniu zarzutów, domagał się tylko obecności radcy prawnego (...) oraz wezwania na posiedzenie adwokata ustanowionego dla niego z urzędu w postępowaniu przed sądem powszechnym w innej sprawie, po czym opuścił salę rozpraw przed wydaniem postanowienia. Pan (...) nie wskazał

także jakie najistotniejsze zarzuty złożonej skargi zostały przez Rzecznika Dyscyplinarnego pominięte, a wskazujące- zdaniem Skarżącego- na czyn niedozwolony jak i możliwe dokonanie czynu karalnego.

Mimo zatem podjętych przez Sąd Dyscyplinarny prób wyjaśnienia treści zarzutów zawartych w odwołaniu oprócz jednoznacznego oświadczenia Pana (...), że wniesione odwołanie popiera w całości na posiedzeniu w dniu (...) r, nie doszło do ich sprecyzowania lub też ich wyjaśnienia przez wnoszącego odwołanie.

**Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
zważył co następuje:**

Odwołanie i podniesione w nim zarzuty, nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Przedmiotem czynności Rzecznika Dyscyplinarnego w przypadku dochodzenia było uzupełnienie danych i sprawdzenie faktów zawartych w skardze złożonej na radcę prawnego, a przedmiotem kończącej tę fazę postanowienia była odmowa wszczęcia dochodzenia, które rozstrzyga o nieistnieniu podstaw odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego oraz o prawnej dopuszczalności prowadzenia postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu. Postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia, tak jak i postanowienie sądu o utrzymaniu tego postanowienia w mocy, nie rozstrzyga o przedmiocie postępowania dyscyplinarnego, lecz rozstrzyga o niemożności prowadzenia dochodzenia ze względu na brak przesłanki o charakterze materialnym lub niedopuszczalności ze względu na istnienie ujemnej przesłanki procesowej powstania tego przedmiotu i z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

W pierwszym rzędzie należy podkreślić, że pomimo podjętych przez Sąd Dyscyplinarny prób, Skarżący na posiedzeniu w dniu (...) r. nie wskazał na czym polegał i czego dotyczył zarzut sformułowany jako „[...] Po 2 jak wynika z uzasadnienia sygn., akt RD (...) ktoś dopuścił się zniszczenia przedstawionych dowodów pisemnie do sprawa L.dz. (...) z dnia (...) r. Warszawa „[...]”, a przede wszystkim jakiej sprawy i jakich dowodów ten zarzut dotyczy oraz komu i w jakim postępowaniu dowody te zostały przedstawione, gdyż zarówno wskazanie liczby dziennika jak i daty oraz miejscowości – Warszawa, wydaje się wskazywać, że dotyczy on innego postępowania. Nie jest przy tym rolą Sądu Dyscyplinarnego „wyręczanie” Skarżącego w formułowaniu i przedstawianiu zarzutów, a co więcej oczekując ich należytego rozpatrzenia Skarżący powinien dążyć do wyjaśnienia wszelkich wątpliwości i niejasności, czego jednak pomimo wysiłków Sądu i stworzenia takiej możliwości podczas posiedzenia w dniu (...) r. Skarżący nie uczynił.

Kolejno należy wskazać, że nie jest zasadny zarzut sformułowany jako „ Po 3 „, dotyczący odmowy udzielenia zgody na umożliwienie zapoznania się przez Skarżącego z aktami tej sprawy, gdyż z treści notatki służbowej wynika, że przed terminem posiedzenia Skarżący miał taką możliwość i z niej skorzystał wykonując osobiście fotokopie, a nadto w celu umożliwienia się zapoznania z pisemnymi wyjaśnieniami radcy prawnego (...) złożonymi na etapie postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez Rzecznika Dyscyplinarnego kserokopia tych wyjaśnień została Skarżącemu doręczona, co potwierdził swoim podpisem. Ponadto, co istotne zarzut odmowy wglądu do akt postępowania Skarżący podniósł dopiero po wydaniu i doręczeniu mu postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia i jak należy przypuszczać (gdyż pomimo podjętych przez Sąd prób, okoliczności tej również Sąd nie był w stanie w trakcie posiedzenia odwoławczego ze

Skarżącym ustalić) Skarżącemu chodziło o późniejszy etap postępowania, a więc już po wniesieniu odwołania.

Trudno również odnieść się Sądowi i ustosunkować się do zarzutu sformułowanego w odwołaniu jako „ [...] Po 6 Na marginesie zakonnice wniosłem do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie Pani (...) bardzo wiele pism w wywołanej sprawie jak osobiście się stawiałem jednak Pani nie odpowiedziała a sprawa jest rozwojowa. Wynika również z podania błędnie do KPP (...) adresów i przedstawionych do Sądu przeze mnie a przez prawdopodobnie przez Panią wskazane osoby co Sąd został powiadomiony o ich niezgodności sprawa w toku” [...] skoro Skarżący, mimo umożliwienia mu przez Sąd rozpoznający wniesione odwołanie, sprecyzowania i wyjaśnienia treści i sensu tego zarzutu w trakcie posiedzenia odwoławczego tego nie uczynił.

Niejasna i wyjątkowo nieczytelna treść zarzutu „ Po 6”, a także jego wielowątkowość wskazująca na inne postępowania sądowe lub przed KPP w (...) i błędnie podane adresy również uniemożliwiała Sądowi wobec braku współpracy przez Skarżącego co do jego wyjaśnienia, rozpatrzenia i ustosunkowania się w świetle motywów uzasadnienia zaskarżonego postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego.,

W tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z art. 64 ust.1 ustawy o radach prawnych ustanawiającym podstawy odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego „ [...] Radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.” [...].

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w całości podziela stanowisko zawarte w treści zaskarżonego postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia, że opisane w złożonej przez (...) skardze zachowania radcy prawnego (...) nie dawały żadnych podstaw do wszczęcia dochodzenia.

Zarzut złożonej na radcę prawnego skargi „oszukiwania Sądu przez radcę prawnego zatrudnionego w (...) i „utrzymywanego z czynszu płaconego przez powoda” występującego jako pełnomocnik procesowy (...) w sporach sądowych ze Skarżącym z całą pewnością nie daje żadnych podstaw do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu, gdyż sposób i zasady reprezentacji (...) określony został w przepisach ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 21), a mianowicie art. 48 ust. 1 w zw. z art. 54 określającymi uprawniony organ oraz zasady składania oświadczeń woli za spółdzielnię. Niezależnie od subiektywnego przekonania czy też poglądu Skarżącego, oświadczenia woli za Spółdzielnię, w tym także udzielane radcy prawnemu pełnomocnictwo procesowe są składane przez dwóch członków zarządu w ten sposób, że pod nazwą spółdzielni osoby upoważnione do ich składania zamieszczają swoje podpisy. Trafnie zatem, w ocenie Sądu Dyscyplinarnego Rzecznik Dyscyplinarny w treści uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wskazuje, że radca prawny, jeśli obejmuje to zakres czynności wyznaczonych stosunkiem prawnym łączącym go ze Spółdzielnią ma prawo i obowiązek reprezentować ją jako pełnomocnik w sprawach sądowych. Powyższe obowiązki i uprawnienia radcy prawnego określone zostały wprost w art. 6 ustawy o radcach prawnych określającym zasady wykonywania zawodu prawnego i świadczenia pomocy prawnej, która w szczególności polega na udzielaniu porad i konsultacji prawnych, sporządzaniu opinii prawnych, opracowywaniu projektów aktów prawnych oraz występowaniu przed urzędami i sądami w charakterze pełnomocnika lub obrońcy.

Także fakt zgłaszania przez pełnomocnika procesowego wniosków przeciwnych do wniosków Skarżącego lub prezentowania odmiennego stanowiska co do czynności podejmowanych przez Sąd w postępowaniu sądowym niezgodnych lub pozostających w sprzeczności ze stanowiskiem Skarżącego nie może być podstawą do uznania, że narusza

to zasady wykonywania zawodu radcy prawnego i stanowi przesłankę do odpowiedzialności dyscyplinarnej, a tym samym, że daje podstawy do wszczęcia dochodzenia.

Odnosząc się do zarzutów sformułowanego jako „Po 7 Podtrzymuje skargę o wypłatę odszkodowania i zadośćuczynienia oraz zawiadomienia adwokata” Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdza, że nie należy do kompetencji Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego samorządu radców prawnych rozstrzyganie spraw na tle skarg i żądań o wypłatę odszkodowania lub zadośćuczynienia, gdyż wyłączna kompetencja do rozstrzygania i rozpoznawania tego rodzaju żądań o charakterze odszkodowawczym należy do sądów powszechnych i może być dochodzona wyłącznie w postępowaniu sądowym przed sądami powszechnymi. Zasadnie zatem w świetle przepisów ustawy o radcach prawnych Rzecznik Dyscyplinarny w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wskazał, że rozpoznawanie tego rodzaju żądań nie wchodzi w zakres kognicji organów dyscyplinarnych.

Sąd nie stwierdził także zarzucanej w treści wniesionego odwołania przewlekłości sprawy, gdyż jak wynika z akt sprawy Rzecznik Dyscyplinarny niezwłocznie po przekazaniu skargi według właściwości przez Wiceprezesa Krajowej Rady Radców Prawnych (...), przeprowadził czynności sprawdzające, wystąpił do radcy prawnego o pisemne ustosunkowanie się do zarzutów skargi i po zapoznaniu się z nimi wydał postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia a więc tym samym Rzecznik Dyscyplinarny rozpatrzył sprawę w rozsądnym terminie i bez nieuzasadnionej zwłoki, a określony w art. 307 § 1 kodeksu postępowania karnego termin jest terminem instrukcyjnym i jego przekroczenie nie może uzasadniać zarzutu przewlekłości postępowania.

Z tych względów postanowiono jak w sentencji.

POUCZENIE:

Na niniejsze postanowienie nie przysługuje prawo wniesienia odwołania i nie podlega ono zaskarżeniu.

Przewodniczący
r.pr. Urszula Nieborak

Sędziowie :
r.pr. Teresa Silmanowicz

r.pr. Beata Franus - Wyrwich